

[Pia Kjærsgaard]

te del, der gør den slags ting, berettiger ikke til at sige, at der er racisme i den danske befolkning. Jeg synes simpelt hen, det er anstødeligt. Det ligger ikke til danskerne.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Pia Kjærsgaard spurgte mig, om min mening vedrørende særloven om palæstinerne var, at den var klar, fair og konsekvent. Dertil svarede jeg ja. Den mening har fru Pia Kjærsgaard hørt flere gange før. Jeg kender også godt fru Pia Kjærsgaards mening om den pågældende lov. Der er ingen grund til at diskutere det mere.

Om racisme vil jeg blot sige, at det undrer mig, at fru Pia Kjærsgaard bruger så meget tid på at diskutere noget, som ikke er noget problem. (*Munterhed på tilhørerpladserne*).

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Jeg beder om, at der ikke kommer bifaldsyttringer.

Glønborg (KRF):

Jeg vil gerne sige tak til indenrigsministeren for redegørelsen, som vi har fået. Jeg synes, der i den er løfter om en række initiativer, og det synes jeg vi skal hilse med glæde. Vi har ventet på denne redegørelse; nogle synes, at vi har ventet længe. Jeg har forståelse for de problemer, der har været med at udarbejde en sådan redegørelse, og regeringen skal også have tid til at finde sine egne ben, finde ud af, hvor langt man vil gå.

Jeg tror dog nok, at vi må konstatere, at vi har måttet vente for længe på en redegørelse som denne. Det har skabt uro i vort land, at vi har været så længe om at beslutte os for, hvilken fælles flygtninge- og indvandrerpolitik vi vil have, og virkelig komme i gang med en integrationspolitik, som giver resultater. Det har givet uro både hos dem, som føler sig utrygge ved, at der er en del fremmede iblandt os, og uro hos nogle af dem, som synes, at vi giver disse fremmede en alt for dårlig behandling. Derfor må vi nu gøre en indsats for at finde sammen, alle vi, der vil noget for disse mennesker.

Jeg vil også gerne sige tak til Centrum-Demokraterne, som rejste den forespørgsel, der

resulterede i den dagsorden, som pålagde regeringen at komme med redegørelsen. Vi var syv partier, der stod bag ved dagsordenen, og jeg synes, det var godt, at vi fik den debat i december, at vi fik vedtaget dagsordenen, og at vi nu har fået redegørelsen.

Jeg vil også gerne sige tak til Socialdemokratiet for det beslutningsforslag, der er fremsat. En særlig tak vil jeg gerne rette til ordføreren for forslagsstillerne, fru Birte Weiss, for et utrætteligt arbejde igennem mange år for denne sag. En bedre integration og sikring af udlændinges retsstilling i Danmark er noget, der er behov for. Jeg forstår udmærket fru Birte Weiss' utålmodighed. Jeg har været glad for de mange drøftelser, jeg har haft med fru Birte Weiss, siden Socialdemokraterne første gang førte disse tanker på banen herinde, og jeg tror på, at vi i 1992 når til et resultat.

Naturligvis er der forskel på, hvad regeringen, Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti ønsker, men jeg vil hellere fokusere på noget, vi er enige om, for det er jo dér, vejen fremad ligger. Jeg mener at kunne konstatere, at vi er enige om, at der skal mere danskundervisning til. Her har vi et punkt, hvor vi virkelig er enige. Og det er sandelig vigtigt at kunne tale med de mennesker, man møder i hverdagen, det er så grundlæggende vigtigt for det at være menneske, at vi må gøre alt, hvad vi kan for, at alle kan have den oplevelse.

Man har diskuteret meget, hvordan vi skal bære os ad med at få mere danskundervisning – frivillighed og tvang er ord, som kan give anledning til store debatter – men jeg føler, at vi nu er ved at nærme os hinanden og erkende, at det ikke egentlig er uenighed om graden af frivillighed og graden af tvang, som skiller. Vi står sammen om, at der skal ske noget; så må vi drøfte metoderne, og jeg tror, at vi finder et resultat.

Jeg vil gerne gøre klart, at jeg mener, at man skal kunne tale dansk, for at der er nogen mening i at være her i Danmark igennem længere tid. I Belgien er det ganske naturligt, at man kan tale enten det ene sprog eller det andet, for Belgien er nu engang sat sådan sammen, at dér mødes to befolkningsgrupper, som taler hver sit sprog, i ét land, og derfor kan man tale enten det ene eller det andet sprog. I Danmark er der ingen valgmulighed, her er det dansk, der er sproget.